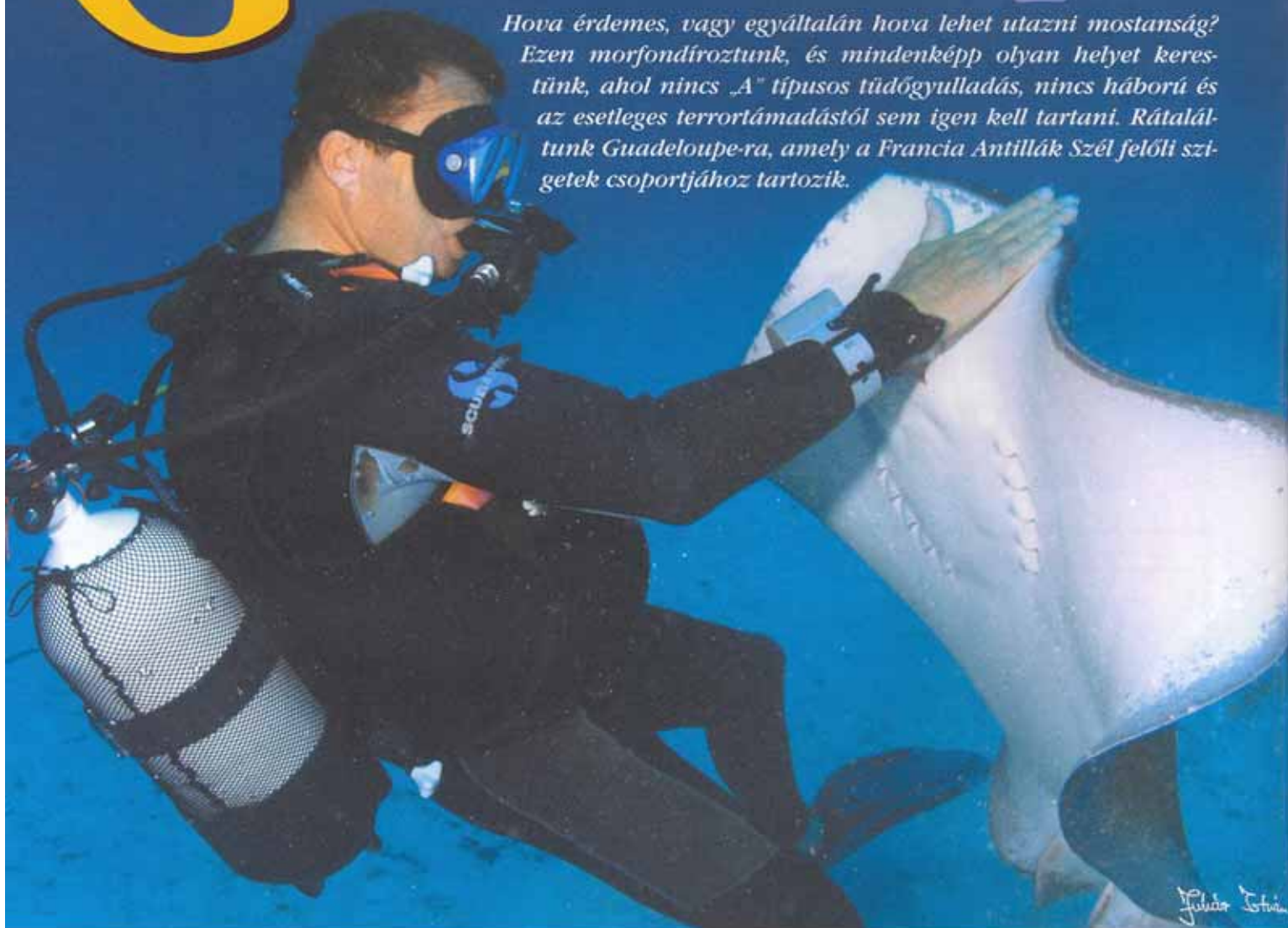

G Rájákkal táncoló - Guadeloupe

Hova érdemes, vagy egyáltalán hova lehet utazni mostanság? Ezen morfondíroztunk, és mindenképp olyan helyet kerestünk, ahol nincs „A” típusos tüdőgyulladás, nincs háború és az esetleges terrortámadástól sem igen kell tartani. Rátaláltunk Guadeloupe-ra, amely a Francia Antillák Szel felőli szigetek csoportjához tartozik.

Minden kezdet nehéz

A repülőút maga volt a borzalom. Mindezt nem is ecsetelném részletesen, végtére is ez egy „élménybeszámoló”, és nem célom, hogy már az első mondatoknál elriaszsam az olvasót. A párizsi átszállás után 9 óra elteltével érkezünk meg Pointe-à-Pitre-re. Még pont időben, mert már harmadszor hallgattam végig „a nincs a Földön olyan hely, aminek a kedvéért engem még egyszer rá tudnál venni” kezdetű, újnak éppen nem nevezhető kis „slágert” a feleségem szájából. Megpróbáltatásaink le-

szállás után is folytatódtak. A határőr sem angolul nem tudott, sem magyar útlevelet nem látott. Szerencsénkre találtak valakit, aki nemcsak hogy angolul tudott, de még azt is tudta, hogy hol van kis országunk.

Már csak a kocsit kellett felvennünk. Ez hamar ment, amint a cég hirdetése is mondta: „5 perc alatt juthat kocsijához”. 5 perc volt, amennyi idő alatt sikerült beazonosítaniuk internetes foglalásomat, újabb 5 perc alatt legyártották a papírokat, majd 50 perc várakozás után egy busz elvitt bennünket a repülőtérrel mintegy negyedóránnyira lévő telephelyre, ahonnan újabb félóra után már távoztunk is.

Ha most valaki azt hiszi, hogy le akarom beszélni arról, hogy Guadeloupe-ra menjen, az nagyon téved. Mindaz, ami ezek után következett már maga volt a Paradicsom. Elindultunk első úticélunk, a Basse-Terre-sziget egy meghatározott pontja felé, ahol szállodánk, a Le Domaine De Malendure található. Ehhez azonban át kellett vágnunk a sziget belsején, ami – bár este volt – mégis megmutatta nekünk azt a hangulatot, amely övezi ennek a kicsiny karib-tengeri szigetcsoporthoz a mindennapjait. Trópusi fák, egzotikus virágok, különleges madarak, vadregényes utak, csillagok, holdfény, forrás és igen magas páratartalom.

A karibi álomvilág

A szobánk is kiváló, pont olyan, amelyet egy 3*-os szállodától elvár az ember. A kilátás viszont 5*-os. A domboldal alattunk tele pálmákkal, majd a Karib-tenger, s közel a parthoz a Pigeon szigetcsoporthoz, amely ma a Cousteau Természetvédelmi Terület. Nem véletlen, hogy minden útikönyv ajánlja ezt a szállodát, kitűnő fekvése miatt.

Bármilyen fáradtak is voltunk, nehezen telt az éjszaka. Ennek egyrészt a 6 órás időkülönbség volt az oka, amely miatt már hajnali négykor fent voltunk; másrészt a felfokozott várakozás a délelőtti első merülés előtt. A Les Heures Saines bűvárbázist egyrészt a Nagy bűvárkönyv, másrészt az internet kínálta lehetőségek közül választottam ki. A fő szempont az volt, hogy egyrészt lehet nitroxszal merülni, másrészt pedig, hogy itt beszélnek a legjobban angolul. Ez azt jelentette, hogy voltak olyan merülésvezetők a bázison, akik gyerekkorukban tanultak egy fél évet angolul.

A merülések viszont tényleg jól szervezettek voltak. Mivel a merülőhely 5 percre volt a bázistól, ezért hajóval egy-egy merülésre mentünk ki. 20-25 méter mélyre merültünk, kivéve a roncsmerülést, ahol 40 méterre ereszkedtünk alá. A Coral Garden nevű helynél kezdtünk. A hely rászolgált a nevére, s mi megnyugodtunk, lehet, hogy sok

idő telt el, amióta Cousteau itt járt, de még mindig jogosan emlegetik a helyet a világ legjobb merülőhelyei között. Rengeteg és igen sok fajta korallt láthattunk szerencsére, igen változatos fajtájú és méretű szivacsokkal. Különböző férgek tarkították a korallok felületét. Az egyik szikla alatt egy nagyméretű pókrákot találtunk. Egy másik helyen fehér pöttyös muréna úszott át előttünk az egyik szikla alól egy másik alá. A Hot Spring is találó elnevezés volt az adott merülőhelyre. A vezető tenyérszerű nagyságú üregeket mutatott nekünk, majd a kezünket odatéve tapasztalhattuk, hogy megtaláltuk a névadó forrásokat. 25 méteren egy közepes teknős eszegetett csendesen. Jámboran tűrte, hogy 3-4 képet készítsék róla,

Pókrák

Szemtől szemben

majd továbbindult. Egy pár négyzetméternyi vízszintes területen egy hatalmas langusztá igyekezett valahová. Kicsit megszeppent, amikor elálltam útját fényképezőmmel, majd hatalmas csápjaival igyekezett elriasztani.

Bár reggel még egyedül voltam jelentkező az éjszakai merülésre, estére mégis összejött egy 8 fős csoport. A vezetőn és rajtam kívül mindenkinek ez volt élete első éjszakai merülése, így ezt igen nagy fenntartásokkal vártam, ugyanis a hajót kivittük és kikötöttük éjszakai helyére, s onnan indultunk vissza a bázis kiemelkedő sziklája felé. A part mentén jellemző volt a homok és a nagy hullámozás, ezért gondoltam, hogy nehéz lesz jó felvételeket készítenem, ha egyáltalán lesz miről. Azt kell mondjam, hogy mindkettőben csalódtam. Az egyik a homok, amely kevésbé zavart be, sokkal inkább azok a „rovarok”, amelyek a fényre jöttek és elárasztottak bennünket. Van olyan képem, amelyen a fényképezett tüzféreg alig látszik a sok kis élőlénytől. A másik kellemes csalódás pedig a témakeresés. Murénák, pöttyös angol-

A Gustavia hátsó részén

na, repülő morgóhal, bőröndhal, rákok, languszták, teknősök (ezek közül még megjelölt példányt is sikerült fényképeznem).

Kilátás a Gustavia hajóhídjáról

Másnap reggel a Gustavia nevű roncsot merültük meg. Ez egy kis, kb. 40 méter hosszú teherszállító hajó volt, mely 35 és 40 méter között fekszik, ezért csak haladó búvárok merülhetnek. A merülés biztosan dekós, felfelé egy 10 perc körüli plusz idővel kell számolnunk. A roncs homokban fekszik, egy áramlatos helyen, így ismét szembesültem az „ilyen helyen nem könnyű jó felvételeket készíteni” megállapítással. A hajót benőtték a korallok, szivacstelepek és sok kis hal úszkál körülötte. A roncs legérdekesebb helye a hajóhíd, ahol megállva átérezhettük mindazt, amit hajdan a hajó kapitánya érezhetett kinézve az ablakon. Bár most a horizont távoli vonala helyett angyalhalak és katonahalak óvatos mozgását figyelhettük meg.

Kénköves pokol

Basse-Terren eljött az utolsó napunk. Elhatároztuk, hogy nincs búvárkodás, bejárjuk a teljes szigetet. Ez nem tűnt nagy vállalkozásnak, de mégiscsak az első tervezett megállóig jutottunk el. Hogy miért? Azt gondoltuk, hogy nekünk is járnunk kell a kelet-karibi térség legmagasabb pontján, az 1467 méter magas La Soufrière tüzhányó tetején. Az egyetlen egy felirat, amit megértettünk, hogy balra az út 1 óra, jobbra pedig másfél. Az úton végig út-

jelző táblák, információs asztalok közölték a tudnivalókat, mi sajnos francia nyelvtudás hiányában ezen információk nélkül kellett hogy beérjük. Mi az időben rövidebb utat választottuk felfelé, s mondhatom, hogy kicsivel kevesebb, mint 2 óra alatt már a kénnes, gőzölgő krátereknél voltunk. Ezen magasságban már állandóan fújt a szél, ráadásul valamilyen forgószélféle, mely kavarta a kénnes, forró gőzt körénk, és amikor elért, akkor se látni, se lélegezni nem hagyott bennünket. Mivel a meredek utat visszafelé nem vállaltuk, ezért a „könnyebb” utat választottuk. Legalábbis azt gondoltuk, hogy azért hosszabb időben, mert hosszabb távolságban, így

La Soufrière lejtőin

nem olyan meredek. Tévedni emberi dolog, s ebben nagy igazság van. Indulásunk után 4 és fél órával értünk vissza a kocsinhoz, teljesen kimerülve, s ami a legrosszabb, rettentő pirosra sülve. Mikor visszaértünk a szállodába és lementünk a medencéhez hűsölni, mindenki csodánkra járt. Azt hiszem, hogy ilyen peccenyére sült, ellenben csikokkal felvértezett embert eddig még nem láttak. A fényképező madzagja a nyakamba, az óráim a csuklómbe, a szandálom a lábfejembe, a rövidnadrágom a combomba, a pólóm pedig a karomba és a nyakamba égett bele. Azt hiszem, hogy még a medence vízhőmérséklete is emelkedett vagy másfél fokkal, ahogy belementünk.

Másnap átköltöztünk a pillangó jobb szárnyára. Grande-Terre bár neve alapján az ellenkezőjét feltételeznénk, mégis kisebb a Basse-Terre szigetnél. A két sziget között azonban nem ez a legnagyobb különbség. A Basse-Terre hegyekkel, vulkánokkal teli sziget, amely miatt Kolum-

busz a „Sziget magas hegygel” nevet adta Guadeloupe-nak. Basse-Terre a zöld szín minden árnyalatát megmutatja az ég kék színeinek. Grande-Terre azonban száraz, színvilága is sokkal kisebb a pillangó bal szárnyának pompáinál. A Saint-François híres golfpályája is szomorú látványt nyújtott a kiégett fűvével. Grande-Terre alapvetően lapos, azonban ez helyezkedik el az Atlanti-óceán felé, ezért kíváncsi voltam, hogy ez milyen különbségeket fog okozni a víz alatti világban.

Éljen a civilizáció

A hely, ahová költöztünk, a Le Gosier nevű üdülőtelepülés, ahol már nyoma sem volt az érintetlen őserdőnek, a kis bódéknak és a viszonylag kedves őslakosoknak. Üzletek, éttermek, kirándulásszervezők, zsúfolt és mesterségesen kiépített tengerpart. Itt már a modern üdültetés részeivé váltunk. Sajnos ez jutott a bűvárko-

dásról is az eszembe. Amikor közöltem a PADI fokozatomat, rögtön leszűkítették a lehetőségeimet a napi három merülésről a reggel fél nyolcas merülésre, közölve, hogy ekkor merülnek a gyakorlatilag rendelkezők, amely azt jelenti, hogy akár 20 méter mélyre is lemehetünk. Ehhez képest láttam „bűvart” vízbe ugrani uszony nélkül, majd azt is meg kellett érnem, hogy 70 bárnál mindenkit kiküldtek a vízből, amely kicsit felháborított, tekintettel a 45 Euros árra. Hajdanán ez egy igen gazdag merülőhely lehetett, de az idő vasfogai, valamint a kezdő bűvárok első uszonycsapásai megtették a magukét. Egy találkozás azonban

La Soufrière krátere

mégis érdekes volt. Egy kisebb üregben hét különböző nagyságú langusztta várta, hogy megfelelő alanyként szolgáljanak fényképeimhez. Kicsit feljebb pedig találtunk egy 3-4 méteres nagy horgonyt, amelyet már jól látható módon a tenger vett birtokába. Sajnos a víz itt is áramlatos és igen felkavart volt, úgyhogy a látótávolság most sem volt nagyobb 5-6 méternél. Visszafelé tartva, kerülgetve a nagy tengerjáró hajókat, el is határoztuk, hogy itt nem merülünk többet.

A sziget homokos partjai

Mivel így nyertünk egy napot, ezért úgy döntöttünk, hogy tovább folytatjuk felfedező utunkat az útikönyvünk Guadeloupe legszebb tengerpartjai fejezete alapján. Az első állomás Sainte-Anne volt, annak is a híres-hírhedt része a La Caravelle, mely hírnevét annak köszön-

heti, hogy az útikönyv szerint ezen tengerpart egyik része ad helyet a nudistáknak. Mi a családok által is látogatott szakaszt kerestük fel, ahol gond nélkül lehetett fényképezni is. A tengerpartra vezető kis út utolsó pár száz méteres szakasza már csak a gyalogosoké, ide kocsival már nem lehet behajtani. Az út jobb oldalát kis bódék övezték, amelyek árusoknak és vendéglátósoknak adtak otthont. A hangulatosabb „éttermek” fedelét pálmalevél borította, amely nagyon jó hangulatot teremtett az ebédhez és a frissítők elfogyasztásához. A part egyszerűen csodás volt. A napsütésben szikrázó fehér homok, a part mentén kókuszpalmák, mögöttük pedig a türkizkék árnyalataiban pompázó tenger. A délelőttöt itt töltöttük sznorkelezve. Míg mi a kis halakat kutattuk, addig a parti szörfiskola növendékei kerülgettek bennünket több-kevesebb sikerrel. Hamar beláttuk, hogy a homokos parton egyrészt nincs sok látnivaló a vízben, másrészt kint biztonságosabb, ezért az ebéd után megcéloltuk a következő tengerpartot, az Anse du Souffleur-t, amely kis szigetünk másik oldalán, nevezetesen északon, Port-Louis-hoz volt közel. A kis városkához közeledve már éreztük, hogy ez a hely megint csak nem a turisták számára kiépített terület. Nekünk viszont pont az

Hasznos információk:

Repülés: Guadeloupe francia terület, Párizsból „belföldi” járatok közlekednek Air France felirattal. A jegy ára rendkívül eltérő, az évszaktól, a légitársaságtól és az osztálytól függően.

Helyi közlekedés: A két fő szigetet hid köti össze, a többi sziget között egyrészt hajóval, komppal, valamint az Air Guadeloupe és az Air Tropical járataival közlekedhetünk.

Időjárás: Az év legesősebb időszaka júliustól novemberig tart, a legszárazabb februártól áprilisig. Az átlagos páratartalom 77-85% között ingadozik. Az év közbeni hőingadozás minimális, a hőmérséklet napi maximuma 28-31 °C körül, minimuma pedig 19-23 °C körül mozog. A víz hőmérséklete 26 és 28 °C között változik.

Pénz: Euro. A legtöbb bankkártyát (MasterCard, Visa, Diners Club) szinte mindenütt elfogadják.

Áram: 220 V, teljesen megegyező az európai szabvánnyal.

Biztonság: Alapvetően jó, de ne hagyjunk a szállodai szobában készpénzt (legfeljebb a zsefben).

Szigetek: a nagyobb szigetek: Grande-Terre, Basse-Terre, Marie Galante, La Desirade, Iles Des Saintes.

Merülések: merülések bűvárvezetővel maximum 45 €, merülés számtól függően (pl. egy 10 merüléses csomag már csak 330 €). Nitroxos merülésért 10-16€, éjszakai merülésért 10€ felárat számolnak. A hajó a távolság és az ellátás függvényében 5-30€ áron érhető el.

La Caravelle beach, Sainte-Anne

Hasznos linkek:

Les Heures Saines búvárbázis:

<http://www.beures-saines.gp>

Air Tropical:

<http://www.air-tropical.com>

Kocsibérlés:

<http://www.im-caraibes.com/escapade/index-gb.htm>

Szállodák:

http://www.all-hotels.com/caribbean/lesser_antilles/guadeloupe_e1.htm

<http://www.placestostay.com/search.html?DUT=mi&NI=2149&NN=1&DC=1>

Paradoxe Croisieres:

<http://www.im-caraibes.com/gsm/paradoxe-gb.htm>

Általános információk:

<http://www.antilles-info-tourisme.com/guadeloupe/p2-in-gb.htm>

<http://www.caribbean-direct.com/Guadeloupe-Direct/Home%20Page/Guadeloupe-Direct.html>

érintetlensége tetszett. Ez igaz volt a tengerpartra is, ahol általában a hétvégi napokon szokott csak zsúfoltság lenni. Mivel ez a helyzet nem állt fenn, ezért könnyű volt a közeli parkolóban helyet találnunk. Az északi part pont olyan volt, amilyennek elképzeltem. Szeles, hullámos, amely igencsak felkavarta a tengerpart sárga homokját. Bár itt már sokkal több mindent láthattunk volna a vízben, de ezek a kövesebb részeken is csak nehezen voltak észrevehetőek az egy méteres látótávolság miatt. Úgyhogy ehelyett inkább néztük a tengerparton ülő helyi lakost, aki a melegben is fáradhatatlanul forgatta fa edényének kerekét, amellyel kevergette kókuszából készített fagyaltját, a „coco sorbet”-t, amit a két edény közé pakolt jég tartott hidegen. Forgatás közben tekintete mereven révedt a közeli focipálya felé, ahol 16-20 éves

Le Meridien La Cocoteraie

Korallok és szivacsok

gyerekek mezítláb rúgták, kergették a labdát. Bár én nem értek a focihoz, de játékuk nézése mégis nagyobb élvezetet okozott nekem, mint az elmúlt években a magyar profi liga bármely mérkőzése.

Kalandom Gipsyvel

Másnap a sziget jobb oldali csücskébe, Saint-François-ba költöztünk. Mivel a hosszabb utakból mindig az utolsó napok maradnak meg leginkább, ezért az utolsóként Guadeloupe egyik legjobb szállodáját, a Le Meridien La Cocoteraie-t választottuk. A szállodának saját lagúnája van, amelyről azt hirdetik, hogy az egyik legszebb a szigeten a fehér homokjával és pálmáival. Várakozással ellentétben Saint-François sem tartozott a nagyvárosok közé, legalábbis abban az értelemben, amiben mi gondolkodunk. Az éttermek, a kis ajándékboltok, szórakozóhelyek, búvárközpontok a város kikötője köré települtek. Búvárközpontot nem is kellett választanom, mert az előző helyeken már kérdezősködtem, s mindenki azt mondta, hogy Denis Moulin-t, a „Rájákkal táncoló”-t érdemes felkeresnem (a fordítás a „Dancing with wolves” mintájára történt, meglátva a dive center plakátjain a „Dancing with rays” feliratot). Rövid beszélgetés után sikerült is megegyeznem Denis Moulinnal, hogy másnap reggel kivisz a rájáihoz. Elmondása szerint ő öt éve ismeri ezeket a tüskés rájákat (sting rays), s betartva bizonyos játékszabályokat, teljesen veszélytelenek. Ezen szabályok közé tartozik, hogy ne fogdossuk a farokrész felső végén található tüskéjét, ne tegyünk hirtelen moz-

Traffic jam

dulatokat, de szépen, óvatosan mindig simogassuk meg a ráják alsó felét és ne ijedjünk meg, ha ők teljesen ránk telepednek és beborítanak bennünket. Legjobb az, hogyha a homokban térden állva várjuk őket, és majd ők úsznak az egyik búvártól a másikig. Ezt a szabályt, jeleztem előre, hogy én biztosan meg fogom sérteni, tekintettel arra, hogy fényképezni fogok és folyamatosan fogok a rájával úszni. Mivel nem kívánom felkavarni a homokot, ezért legjobb, ha én le se térdepelek, csak lebegek fél

Denis Moulin és Gipsy

méterre a homok felett. Elmondása szerint körülbelül 20 rája él ezen a homokos területen, de egyszerre 2-3-at találhatunk ott. A homokos terület a felszín alatt 23-25 méterre helyezkedik el. Másnap azonban azon nagyon meglepődtem, hogy a kikötőt elhagyva egy 5-10 perc múlva máris lehorgonyoztunk. Pár perc alatt mind a négyen vízben voltunk (nagy csoportról nagy örömmre nem beszélhettünk), majd utolsó állítások a fényképezőn, és elkezdtünk merülni. A víz nagyon hullámzott, ezért féltem, hogy a látótávolság rossz lesz. Szerencsére a nagy hullámzás 10 méter alatt egyáltalán nem érezte hatását. Közeledve a napfényvel jól megvilágított homokos területhez, hirtelen megmozdult valami, s mire feleszméltünk már körbe is úszott rajtunk. Egy tüskés rája volt, az egyetlen, amit ezen a napon láttunk. Szerencsére a bátrabbak, a vakmerőbbek, majd mint kiderült, a szemtelembek közül való. Amint azt merülés után megtudtuk, a rája neve Gipsy volt. Visszagondolva a plakátok és fényképek rájaira, megértettem, hogy sötétebb bőrével miért szolgált rá nevére ez a példány. Három merülőtársam „helyet foglalt” a homokban, s Gipsy körbeúszott bennünket. Kis idő után feltűnt neki, hogy én kicsit másképp viselkedem, mint a többiek, gondolom, hogy ennek a rövid időközönként felvillanó vakuk is nyomatékok adtak. Úgy tett, mint aki megértette, kihagyott engem a sorból, de tűrte, hogy a többiekkel ellentétben én ne egy helyben legyek, hanem körbeúszkáljam őt, keresve az adott pillanat legjobb szögét. Látható volt, hogy Denis jól ismeri, hozzá bátrabban úszott oda, többször körbement rajta, néha teljesen betérítve őt. Az egyik ilyen pillanatban Denis megfogta két kézzel a ráját, majd törzsük körül hosszanti irányba forogva, elindultak felfelé egy pár méteren keresztül. Ebben a pillanatban megértettem, hogy Denis miért kapta a „rájával táncoló” nevet. Az a kecses mozgás, a pillanat varázsa teljesen lenyűgözött engem is. Rájöttem, hogy ebből nem élek meg, s intettem Denisnek, hogy tökéletes volt, s szívesen látnék még egy ilyen. Feszülten vártam a következő alkalmat, amely gyorsan el is jött. Két képet sikerült készítenem, no meg tapasztalatot szerezni, hogy miként kell helyezkedni, hogy Denis és a ráján kívül még a nap is jó helyen legyen. Elkészült végre a kép, s Denis is konstatálta, hogy elértem, amit akartam, ezért otthagya a ráját a homokon, elindult a korallokkal teli terület felé. Gipsy azonban nem hagyta magát lerázni, követett bennünket. Egy áramlatos helyen Denis felfelé mutatott, ahol majdnem elkerülte a figyelmemet az ott leselkedő kis barrakudaraj. Továbbbúszva egy falra lettem figyelmes. Közelebb érve láttam, hogy a fal mozog. A kis halakból álló

Csószivacs

csapat összhangját sem mi, sem Gipsy nem tudta megbontani. Ahogy visszaértünk a hajó alatti homokos térségre, Denis intett, hogy legyek készenlétben és oldalról nézzem őt. Körülnéztem, de akkor még nem értettem, hogy mit akar. Mindketten lélegzet-visszafojtva meredtünk ma-

gunk elé. Pár másodperc múlva már én is észrevettem azt a fűrészkes sügért, amely közeledett Denis felé. Nem-sokára már fél méter távolságból néztek farkasszemet egymással. Éreztem, hogy csak egy-két másodpercet kell várnom és akkor le tudom őket fényképezni a legjobb pillanatban, amikor is égszakadás, földindulás, valami becsapódott közénk és beterítette Denist. Az első pillanatban nem értettem, hogy mi történt, mi az, amit látok, majd megállapítottam, hogy féltékenységi jelenet szemtanúja lettem. „Denis az enyém!” – mintha ezt ordította volna Gipsy a sügér felé. Ekkor csipogott hármat a komputerelem. A nagy izgalom úgy látszik rám is hatással voltak, ami itt a víz alatt a mértéktelen levegőfogyasztással jelentkezett. Ideje indulnunk felfelé, intettem Denisnek és a többieknek. Láttam, hogy nekik sincs sok kedvük még kimenni a vízből, de Gipsy talán még nálunk is szomorúbb volt. Azt vártam, hogy felfelé is követni fog bennünket, de ő csak Denishez ment oda egyszer, mintegy elköszönni, majd eltűnt szemünk elől.

Kéményszivacs

Füstölgő szivacsok

Visszaérve a kikötőbe már vártak Denisre. Egy család, két kis gyerekkel, akik a Discover Scuba Diving fejezettel kívántak ismerkedni. Denis felajánlotta nekem, hogy lehetek velük az 5 méteres vízben, de én a pihenést, na meg a felszerelésem előkészítését választottam a délutáni merüléshez. Denis kedveskedni akart nekem, ezért egy tá-

voli merülőhelyet választott. Lehet, hogy ehhez a 8 eurós felár is hozzájárult? Kicsivel több, mint egy órát hajóztunk az igen hullámos tengeren Marie Galante-sziget felé. Valahol a két sziget között, a semminél horgonyt vetettünk. Mivel nagyon áramlatos volt a hely, ezért nem lepődtem meg, hogy már ereszkedés közben barrakudákkal találkoztunk. A távolban egy kis teknős úszott látszólag meghatározott irányba, de esélyem se volt, hogy utolérjem. A sziklák között több fehér pöttyös murénát találtunk, amelyek bennünket látva igyekeztek minél jobban behúzódni és láthatatlanná válni. Denis rá-

jött, hogy hiába szép ez a hely, de nincs igazán mit fényképezni, ezért maga kezdett el mulattatni bennünket. Egy szivacsstelep mellett a csutoráját kivette a szájából és a szivacs aljához tette. Engedve belőle a levegőt, a levegő a szivacsstelep egyik felső nyílásán távozott, amely már ebben a kompozícióban megért egy felvételt. Ekkor kis tüskés hal került látómezőnkbe. Denis megfogta, és az ezzel járó rémületnek hatására a hal teleszívta magát vízzel. Bár nagyon sajnáltam őt és magam nem kértem volna erre Denist, mégis úgy döntöttem, hogy egy kép maradjon erről a pillanatról is. Ekkor Denis a fülemre mutatott, de már én is hallottam a távolból egy bálna hangját.

Ti-punch

Másnap igen korán keltünk, mert hétre vissza kellett ér-nünk Pointe-à-Pitre kikötőjébe, ahonnan a Paradoxe Croisieres hajóstársaság hatalmas katamaránja vitt át bennünket Les Saintes-szigetre. Az út több mint két órán keresztül tartott, tíz elmúlt mire a parton találtuk magunkat. A szigeten a fő látnivaló a Fort Napoléon, vagyis a Napóleón erőd. Ez a romos terület inkább azért híres, mert kedvező kilátás nyílik innen a szigetcsoporra. A helyi közlekedés a könnyen és viszonylag olcsón bérelhető robogókra épül. Aki ezt a

Les Saintes-i kikötőrészlet (Terre de Haut bay)

közlekedési formát nem tudja igénybe venni, annak marad a motor nélküli változat, vagyis a kerékpár, vagy taxival közlekedik. A taxit a szigeten kisbuszok testesítik meg, melyekbe 8-12 fő tud beszállni. Egy-egy hajó érkezésekor 40-50 ember áll sorba taxira várva, ilyen tumultuózus jelenetek zajlódhattak hajdanán az átkos hiánygazdaságban, ha érkezett valami kurrens termék. Mivel a taxiknak nincs megállóhelyük, ezért az emberek egyik helyről a másikra rohanganak, ha véletlenül megáll egy. Fél óra múlva letettünk a taxiról és árnyékos hely után kezdtünk nézni. A tűző napsütésben 40 °C felettinek éreztük a hőmérsékletet, s mivel mi már megégettük

magunkat, ezért már óvatosabbak voltunk. Felhevült testünket igazi karibi koktélokkal igyekeztünk lehűteni. Gondoltam itt az ideje, hogy megkóstoljam a Francia Antillák nemzeti italát, a ti-punchot, amely helyi készítésű fehér rum, cukornádszirup és egy negyed lime keveréke. Mondhatom, igen ütősnek bizonyult, de ettől csak még inkább melegünk lett.

Utolsó napunk már a búcsú jegyében telt el. Egyrészt lázas semmittevés a medence partján, másrészt ajándékvásárlás Saint-François kikötői negyedében. Egy nagy sóhajtás a csomagokra nézve. 86 kg volt a feladott csomag és még volt mellette öt kézipoggyász, amelyet a fotósfelszerelés miatt nem mertem csak kézben szállítani. A gép másfél óras késéssel este fél hétkor indult, s másnap reggel nyolckor érkezünk meg a párizsi Orly repülőtérre. Megpróbálkoztunk a lehetetlennel, taxiba ülve elérni a Charles de Gaulle-ról induló 9 óra 50-es budapesti gépet. Bár nem sok esélyünk volt, mégis csalódotunk voltunk, amikor 9.48-kor a kapunál közölték, hogy lezárták a gépet. Szerencsére a következő járaton volt még hely és így három óras késéssel, négy órakor megérkezünk Ferihegyre, ahol kellemes csalódás ért bennünket, itthon is meleg volt.

(További képek megtekinthetők a www.inphogallery.hu címen)

Juhász István